

Sygn. akt I CSK 157/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa Ł. K.

przeciwko J. M.

o ochronę dóbr osobistych,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 października 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 5 lipca 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 180 zł
(stoosiemdziesiąt) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 9 lutego 2011 r., którym oddalone zostało jego powództwo o ochronę dóbr osobistych. Skarga kasacyjna powoda oparta została na podstawie naruszenia prawa materialnego przewidzianej art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania powołał przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywiście zasadność skargi kasacyjnej połączył z oczywistym naruszeniem wskazanych w jej podstawie przepisów, kwestionując wszystkie elementy dokonanej przez Sąd Apelacyjny oceny treści publikacji prasowej, napisanej przez pozwanego, twierdząc, że celem jej było w istocie obrażenie, poniżenie go.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego, wykładni prawa oraz eliminacji orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością. Skarga nie stanowi ogólnie dostępnego środka zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Do realizacji celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z przesłanek objętych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy pewne jest, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty ją uzasadniają, bez konieczności wnikliwych dociekań prawnych. Z oczywistością złożonego środka połączone zostało kwalifikowane naruszenie prawa, którego następstwem było wydanie niewątpliwie wadliwego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 34/01, OSNP 2004, nr 6, poz.100). Chodzi zatem o ewidentne, rażące błędy sądu przy wykładni lub stosowaniu

przepisów prawa, których znaczenie i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości. Motywy uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na tę przesłankę, na tle jej podstaw oraz uzasadniania zaskarżonego wyroku, nie daje podstaw do takiej oceny.

W postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym nie doszło do nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego oparte zostało na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy na tym etapie postępowania, stosownie do art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aw

db